

מיר וועלן די שלאַנגען ניט שענקען

געלעבט און דערלעבט זיך,
מײַן פֿרײַנד,
ס'איז פֿאַרווירקלעכט געוואָרן מײַן טרוים.
די יאָרן צעוואַקסן
מײַן הערלעכן בוים.

אַ שלאַנקער, מיט קרעפֿטיקע צווינגן,
וואָס זײַנען צום שטורעם געווינט.
מײַן פֿרײַנד,
פֿאַר די יאָרן פֿון פּלאַגן,
בין איך מיט שטאַלץ איצט באַשיינט.

אַט זע איך מײַן בוים אין דער רייע,
און הער אויך דאָס ווונדערבאַרע ליד.
מיר זײַנען די בראַווע, די פֿרײַע,
מיר ווערן ניט מוטלאַז, ניט מיד.

מיר וועלן ניט שענקען די שלאַנגען,
וואָס האָבן צערודערט די וועלט,
וואָס ווילן פֿאַרסמען דעם מענטשנס געהירן
מיט טאַטן וואָס גרוילן און קוועלן.

אמת, ס'זײַנען נאָך ניט פֿאַראַיבער די ווייען,
מיר קעמפֿן נאָך ביטער און שווער,
דאָך הער איך פֿון שלאַנגען,
די ווילדע געשרייען.
וואָס זײַנען צעפיצלט אויף יעדן קער.

דערפֿאַר איז מײַן בליק אַזוי לויטער,
אמת, דאָס האַרץ טוט שטאַרק וויי;
דאָך בעסער צו טראַגן די ווונד פֿון אַ מוטער
ווי זײַן אין די לאַפעס בני זיי.